

ת"פ 17743/01/13 - מדינת ישראל נגד איוב עמאש, עאמר ג'רבאן, פהמייה עמאש

בית משפט השלום בנתניה

21 אפריל 2015

ת"פ 17743-01-13 מדינת ישראל נ' עמאש ואח'
ת"פ 7784-06-13 מדינת ישראל נ' עמאש
ת"פ 60755-07-14 מדינת ישראל נ' עמאש

בפני כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. איוב עמאש
2. עאמר ג'רבאן
3. פהמייה עמאש

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד ניסים סוסי

נאשם 1 בעצמו וב"כ עוה"ד עזר מבורך בשם עוה"ד פאדי חמדאן

נאשם 2 בעצמו וב"כ עוה"ד עזר מבורך

נאשמת 3 בעצמה וב"כ עוה"ד סקיס

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

העובדות הנוגעות לעניין-

1. הנאשמים הורשעו, בתום ניהול משפט הוכחות, בעבירות שונות, אשר עניין אירוע שהתרחש בתאריך 4/1/13.

הנאשם 1 הורשע בעבירה של אימים, בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ועוון, בעבירה של חבלה

עמוד 1

במזיד ברכב בצוותא, בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, בעבירה של פגיעה כשהעברין מזויין בצוותא ובעבירה של שיבוש הליכי משפט.

כן ביקש הנאשם 1, לאחר הרשעתו, להודות בשני תיקים מצורפים, אשר ענינם עבירות של הפרת הוראה חוקית: תיק 7784-06-13 (שלום נתניה) ותיק 60755-07-14 (שלום חדרה). בהמשך לזאת, הורשע הנאשם 1 אף בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית.

הנאשם 2 הורשע בעבירה של אימים, בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ועוון, בעבירה של חבלה במזיד ברכב בצוותא, בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות ובעבירה של פגיעה כשהעברין מזויין בצוותא (בשתי הזדמנויות).

הנאשמת הורשעה בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ועוון ובעבירה של שיבוש הליכי משפט.

2. בהתאם לתשתית העובדתית שנקבעה בהכרעת הדין, בשלהי חודש דצמבר 2012 ובתחילת חודש ינואר 2013 נוצר קשר טלפוני בין הנאשמת לבין המתלונן, אשר כלל בחובו שיחות על בסיס יומי. עובר לתקופה המתוארת, הייתה הנאשמת מאורסת לאדם אחר, תושב ג'סר אל זרקא. לארוסה של הנאשמת נודע אודות השיחות, שקיימה הנאשמת עם המתלונן, והדבר גרם לו לבטל את ארוסיו עם הנאשמת.

הנאשמים ומ. התוודעו אל הקשר הטלפוני של הנאשמת עם המתלונן, והדבר עורר את חמתם. ביטול ארוסיה של הנאשמת גרם לנזק כספי ולפגיעה בכבוד משפחתה של הנאשמת. בהמשך לכך, חפצו הנאשמים 1, 2 ומ. להיפרע מן המתלונן על הנזק שנגרם בעטיו לנאשמת ולהם ולהבטיח את הפסקת הקשר האמור. בעקבות זאת, רקמו הנאשמים 1 ו-2, יחד עם מ., תכנית לפיה תדאג הנאשמת לקבוע מפגש אישי עם המתלונן, במהלכו יובל המתלונן למקום מבודד. במסגרת התכנית, תעלה הנאשמת לבדה לרכבו של המתלונן, בעוד שהנאשמים ומ. יעקבו אחר השניים ברכב אחר. כן סוכם, כי לאחר הגעת הנאשמת והמתלונן למקום המבודד, יתקפו הנאשמים 1,2 ומ., בסיועו של אדם נוסף, את המתלונן ורכבו, ויאיימו עליו.

הנאשמת עודכנה ע"י הנאשמים אודות התכנית שנקמה ביניהם ונצטווה לסייע להם בהוצאתה אל הפועל. הנאשמת הסכימה לסייע לנאשמים בביצוע תכניתם.

בהמשך למתואר לעיל ולשם קידום תכנית הנאשמים, בתאריך 4/1/13, במסגרת שיחה טלפונית בין הנאשמת למתלונן, הציעה הנאשמת למתלונן להיפגש, תוך שסוכם כי המתלונן יאסוף את הנאשמת ברכבו מחניית בית החולים "הלל יפה" בחדרה.

הנאשמים ומ. נסעו יחד ברכבו של הנאשם 1 לעבר בית החולים בחדרה כאשר ברכבם מצויים אלת עץ, שני סכינים ומברג.

בעת שהגיעו הנאשמים לחניית בית החולים, ירדה הנאשמת מן הרכב והמתינה לבדה למתלונן, בעוד שאר הנאשמים ומ. ממתינים בקרבת מקום. זאת, על מנת להסתיר מן המתלונן את עובדת היות הנאשמת מלווה בשאר הנאשמים.

בעת שהגיע המתלונן למקום, עלתה הנאשמת מרצונה לרכבו והשניים החלו בנסיעה. הנאשמת בקשה מן המתלונן לנסוע לחוף בית ינאי, מקום שקט בו אין אף אחד. הנאשם 1 נסע ברכבו, בעקבות רכבו של המתלונן, מבית החולים "הלל יפה" ועד לחוף מכמורת.

המתלונן והנאשמת הגיעו לחניה בחוף מכמורת, עצרו שם, ירדו מן הרכב והתיישבו על ספסל הסמוך לחניה.

זמן קצר לאחר הגעת הנאשמת והמתלונן לחוף, הגיעו למקום הנאשמים, מ. ואדם נוסף, שהיה רעול פנים (להלן: "**החבורה**"). חברי החבורה, בצוותא חדא, ניקבו באמצעות חפץ חד את צמיגי רכבו של המתלונן, כאשר מ. שבר את השמשה הקדמית של הרכב ועיקם את מכסה המנוע. לאחר גרימת הנזק לרכבו של המתלונן, התקרבו הנאשמים, מ. והאדם הנוסף לעבר המתלונן, כאשר הם נושאים בידיהם כלים מסוג מברג, סכין ואלת עץ. הנאשמת קמה בשלב זה מהספסל עליו ישבה ואמרה לחבורה: "הנה זה הוא".

הנאשמים ומ. לא אפשרו למתלונן לדבר אלא החלו להכותו, כאשר הנאשם 1 הכה את המתלונן באמצעות אלת עץ. באותה עת, התקרב לעבר המתלונן האדם הנוסף, רעול הפנים, כשסכין בידו. המתלונן ניסה להימלט מהמקום ואז דקרו האדם הנוסף בסכין בגבו (להלן: "**הדקירה הראשונה**"). הנאשמים לא עשו דבר כדי למנוע דקירת המתלונן על ידי האדם הנוסף.

לאחר הדקירה הראשונה, נמלט האדם הנוסף, רעול הפנים, מן הזירה.

בהמשך למתואר עד כה, ישבו הנאשמים ברכבו של המתלונן ונטלו לידיהם את חפציו, לרבות מכשיר הטלפון הסלולרי שלו. הנאשמים 1 ו- 2, איימו בצוותא על המתלונן, כי יכניסו אותו לכלא בתיק אונס ונאשם 1 אמר למתלונן כי "יזיין אותו". בהמשך לכך, בשעה 14:18, התקשרו הנאשמים למוקד המשטרה ומסרו כי מישהו חטף את בתם וכי הצליחו לעצור את ה"חוטף" בחוף מכמורת והם מבקשים ניידת למקום.

בשעה 14:46 הגיעה לחוף מכמורת ניידת סיור של השוטר יאיר פרויליק. בזמן המתואר, נשמעו צעקות בערבית והנאשמת הייתה ישובה במושב הנוסע הקדמי ברכבו של המתלונן. השוטר החל בתחקור המעורבים במקום ואז פנה אליו הנאשם 1 ואמר לו שהוא האבא של האישה בטויוטה, תוך שהצביע עליה. לאחר מכן

הצביע הנאשם 1 על המתלונן ואמר לשוטרי: "הוא ניסה לאנוס אותה וחטף אותה לפה מחדרה".

השוטר ניגש למתלונן ושוחח עמו, כאשר הנאשם 1 עומד לידם. אחד מבני משפחתה של הנאשמת אמר לה בערבית לומר לשוטרי שהמתלונן נגע בה וניסה להוריד לה את החולצה והנאשמת עשתה כדבריו. באותה עת, המתלונן צעק לשוטרי: "אני נשבע לך לא נגעתי בה, זה הם המשפחה אמרו לה להגיד לכם את זה אני לא נגעתי בה בכלל". בסמוך לכך, יצאה הנאשמת מרכבו של המתלונן, צרחה בערבית ורצה לכיוון המתלונן. באותו הזמן, רץ מ. לכיוון המתלונן בצרחות בערבית עם מברג בידו, דקר את המתלונן וזרק את המברג. עוד באותה העת, רץ הנאשם 2 לסייע למ. בתקיפת המתלונן ונתן למתלונן מכת אגרוף לראשו.

המתלונן ברח הצידה והשוטר רץ לכיוון מ. ועצר אותו. כשהגיעו כוחות תגבור נוספים לזירת האירוע, הצביע פרזיליך לשוטרים על נאשם 2 וביקש לעצור גם אותו בגין תקיפה וסיוע לתוקף הדוקר.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים 1 ו-2, מ. והאדם הנוסף, נגרמו למתלונן שריטות בגבו ובבטנו, פצע בעכוזו ופצע בידו השמאלית.

3. בהתאם לעובדות כתב האישום, בתיק 7784-06-13 (שלום נתניה), בתאריך 20/1/13 הורה בית משפט השלום בנתניה, במסגרת מ"ת 13-01-17752, כי על הנאשם 1 לשהות במעצר בית מלא, עם פיקוח אנושי צמוד, בבית אחיו עמאש חליל בכפר ג'סר א זרקא. חרף האמור, בתאריך 2/6/13, בשעה 9:40 או בסמוך לכך, נמצא הנאשם לבדו נוהג ברחוב הדקל 8 בבנימינה.

בהתאם לעובדות כתב האישום בת"פ 60755-07-14 (שלום חדרה), בהמשך להחלטת בית המשפט, כמתואר בסעיף 3 לעיל, נתנה לנאשם 1 הקלה בתנאי מעצר הבית והותר לו לצאת להתאווורות מדי יום בין השעות 07:00 ל - 15:00, כאשר נקבע כי מעבר לשעות אלו, עליו לשהות בבית בפיקוח. בניגוד לכך, בתאריך 24/9/13, סמוך לשעה 18:20, שהה הנאשם בחוף הסטודנטים בחיפה.

תמצית טיעוני הצדדים-

4. ב"כ המאשימה טען כי עסקינן באירוע חמור, במסגרתו פגעו הנאשמים פגיעה קשה בערכים החברתיים של שמירה על שלמות גופו של האדם ועל בריאותו, כמו גם בערכים הנוגעים לשמירה על תחושת הביטחון של הפרט, על שלמות נפשו ועל ביטחון הרכוש. לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם, בנוגע לנאשמים 1 ו-2 נע בין 12 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם, בנוגע לעבירות שבוצעו ע"י הנאשמת, נע בין מאסר מותנה לבין חודשי מאסר ספורים בפועל.

בנוגע לנאשם 1, נטען כי הוא הרוח החיה באירוע, כאשר ספק אם האירוע היה מתרחש ללא אישורו

והובלתו. עוד נטען, כי עבירות הנוספות בהן הורשע, במסגרת תיקי הצירוף, מעידים על עזות מצח ועל התנהלות עבריינית, תוך התעלמות מהחלטות בית המשפט. המאשימה גורסת כי יש להטיל על נאשם 1, בגין התיק העיקרי, עונש המצוי ברף העליון של מתחם העונש ההולם, לצד מאסר מותנה, פיצוי וקנס. בגין העבירות נשוא התיקים המצורפים, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש של מאסר מותנה וקנס.

באשר לנאשם 2 נטען, כי עברו הפלילי מצביע על היותו אדם אלים וכי יש לראות בחומרה את העובדה שהורשע בפציעת המתלונן בצוותא בשתי הזדמנויות. לפיכך, מבוקש להשית אף על נאשם 2 עונש מאסר בפועל ברף העליון של המתחם, לצד מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

ב"כ המאשימה הפנה את בית המשפט, לעניין עונשם של הנאשמים, לת"פ (אילת) 36495-08-13, בו נגזרו 30 חודשי מאסר על נאשם שהורשע בתקיפה ובפציעה בנסיבות מחמירות, ברם אציין כי הפציעות שנגרמו במקרה זה לקורבן העבירה היו חמורות ביותר והותירו צלקות קבועות על פניו.

בנוגע לנאשמת, טען התובע כי אף שחלקה בביצוע העבירות קטן מזה של שני השותפים האחרים, יש לראות בחומרה את מעורבותה באירוע. לשיטת התביעה, שומה על בית המשפט להטיל על הנאשמת עונש של 6 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

5. ב"כ הנאשם 1 טען כי בבסיס פעולות הנאשמים בתיק דנן עומדת התרבות הערבית, המתאפיינת בשמירה על כבוד המשפחה ולשיטתו יש לראות בכך נסיבה לקולא. עוד נטען, כי יש ליטול בחשבון את התנהלות המתלונן בתיק זה, אשר הציג עצמו ככזב בפני הנאשמת כגבר פנוי ויצר עמה קשר, חרף הבנתו את המשמעויות הנלוות לכך בחברה הערבית. עוד הדגיש הסנגור, את העובדה שאין לחובת הנאשם 1 עבר פלילי ממן העניין. לדברי ב"כ נאשם 1, הנאשמת היא שהשפיעה על הנאשם והובילה אותו לאירועים נשוא כתב האישום, כאשר חלקו הפיזי באירועים לא היה גדול והוא התקשר בסופו של יום למשטרה. הסנגור ביקש להדגיש אף את העובדה שלמתלונן לא נגרם נזק גופני משמעותי, אשר הצריך טיפול רפואי. לבסוף, נתבקש בית המשפט לתת משקל לכך שעל בנו של נאשם 1, הקטין אשר דקר את המתלונן, הוטל עונש של מאסר מותנה. לשיטת ב"כ הנאשם 1, מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל ויש להסתפק בעניינו בענישה הצופה פני עתיד או לחלופין בעונש של עבודות שרות.

ב"כ הנאשם 2 הצטרף לטיעונו של ב"כ הנאשם 1 וביקש להדגיש כי הנאשם 2 לא דקר בפועל את המתלונן ולא השחית בעצמו את רכבו של המתלונן. כן נטען, שיש לקחת בחשבון את העובדה, שהנאשם 2 היה במעצר בית למשך תקופה של כשנה וחצי. הסנגור ביקש שהות של שבוע על מנת להגיש לעיון בית המשפט מכתב מן המשטרה בעניינו של הנאשם, ברם לא הוגש לתיק בית המשפט מכתב כאמור.

ב"כ הנאשמת טען, כי הנאשמת נקלעה שלא בטובתה למצב שלא אפשר לה להתנהג אחרת. הוסיף וטען הסנגור, כי הנאשמת נענשה מאז יום האירוע נשוא כתב האישום, נוכח העובדה כי המשפחה והחברה רואים אותה כאחראית להשלכות הקשר הטלפוני שנוצר עם המתלונן, לאירוע בו עסקינן ולתוצאות האירוע, מבחינת הנאשמים 1 ו 2. ב"כ הנאשמת הדגיש את העובדה שהנאשמת החלה לעבוד בבית החולים שיקומי "קריית שלמה" וביקש שלא לקטוע את המהלך ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד.

הסנגורים לא הגישו פסיקה לעניין עונשם הראוי של הנאשמים.

דין והכרעה-

6. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), העיקרון המנחה בענישה הנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם שומה על ביהמ"ש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40ט לחוק.

7. ערך חברתי משמעותי, המוגן בעבירות נשוא תיק זה, הנו הצורך לספק לכל אדם הגנה מפני תקיפה אלימה, העלולה לסכן את בריאותו, להפר את שלווה נפשו ולערער את תחושת הביטחון שלו. ערכים מוגנים נוספים הכרוכים בעבירות דנן, הנם אינטרס החברה בהגנה על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדון, לצד האינטרס החברתי, הנוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. עוד עסקינן באינטרסים החברתיים הנוגעים להגנה על ביטחון הרכוש, להבטחת תקינות הליכי החקירה והמשפט, ולשמירה על שלטון החוק, לרבות כיבוד ההחלטות השיפוטיות.

8. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן הנה משמעותית וחמורה.

אין מדובר באירוע אלימות בלתי מתוכנן, אשר התרחש כתוצאה ממצב שיצא משליטה, אלא במסכת שתוכננה מראש, במסגרת קשירת הקשר בין הנאשמים לבין מ. והאדם הנוסף. הנאשמים ומ. חפצו להיפרע מן המתלונן על הנזק שנגרם בעטיו למשפחה, הן במובן הכספי והן נוכח מה שראו כפגיעה בכבוד של המשפחה, ולפיכך תכננו יחדיו להביא את המתלונן בערמה למקום מבודד, שם יוכלו לפגוע בו וברכבו. התכנון שקדם לביצוע העבירות כלל יצירת מצג שווא בפני המתלונן, לפיו חפצה הנאשמת להיפגש עמו ביחידות, הצטיידות בכלי נשק קר מסוג מברג, סכין ואלת עץ וכן סיכום עם האדם הנוסף, לפיו יחבור הלה לנאשמים בחוף ויסייע להם בתקיפתו של המתלונן. קשירת הקשר והתכנון המוקדם, אשר קדמו לביצוע העבירות, מהווים נסיבה מהותית לחומרא, בקביעת מתחם העונש ההולם. בהקשר זה אציין, כי ממכלול הנסיבות עולה שהנאשם 1, כאבי המשפחה, היווה את הרוח החיה באירוע, כאשר

תכנית הקשר וביצועה נעשו בהתאם לרצונו ולהנחייתו. נאשם 2 היה שותף מלא לתכנון ולביצוע תכנית הקשר ונראה כי חלק עם הנאשם 1 את השקפת העולם אשר הובילה לתקיפת המתלונן. הנאשמת הייתה שותפה לתכנית הקשר, ונטלה חלק פעיל וחיוני בהבאת המתלונן בכחש לזירת העבירה. יחד עם זאת, ניתן היה להתרשם מפערי המעמד והכוח בין הנאשמת לבין הנאשמים 1 ו- 2, ואזקוף לזכות הנאשמת את הנסיבות שהובילו לשתף פעולה עם הנאשמים ואת ההשלכות שהיו צפויות לנאשמת, ככל שהייתה מסרבת לסייע בקידום תכנית הקשר. עוד אבהיר, כי אני דוחה את ניסיון ב"כ נאשם 1, להציג את הנאשמת כמי שדחפה לקשירת הקשר. מכלול הראיות והנסיבות שהוכחו בתיק זה, מצביע בברור על כך שהנאשמת התבקשה ע"י הנאשמים לשתף פעולה עם תכנית הקשר ולא הייתה יוזמת הקשר שבנדון.

נסיבה נוספת לחובת הנאשמים כרוכה בסיכון המוחשי והממשי שהיו נכונים הנאשמים להסב למתלונן, לבריאותו ולשלמות גופו. הנאשמים תקפו את המתלונן בחבורה, מצוידים בכלי נשק קר מסוגים שונים, כאשר המתלונן לא היווה עבורם כל איום ולא היה חמוש בצורה כלשהי. הנאשם 1 היה מצויד באלת עץ, מ. היה מצויד במברג והאדם הנוסף, רעול הפנים, היה מצויד בסכין. אופי ההצטיידות בכלי הנשק והעובדה שהשותף הנוסף הגיע למקום רעול פנים, מעידים על כוונה לפגוע בצורה מהותית במתלונן וברכבו ויש בהם כדי להצביע אף על נכונות הנאשמים להעמיד את המתלונן בסכנה של פגיעה גופנית חמורה.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, מ. והאדם הנוסף, נגרמו למתלונן שריטות בגבו ובבטנו, פצע בעכוזו ופצע בידו השמאלית. הפציעות לא הסבו אמנם למתלונן פגיעות, אשר הצריכו טיפול רפואי משמעותי, ברם הנזק שיכול היה להיגרם, כתוצאה מביצוע העבירות נשוא תיק זה, הנו חמור בהרבה. כאשר חבורת אנשים תוקפת אדם בודד ונטול הגנה באלה, בסכין ובמברג, לרבות תוך הפניית האלימות לפלג גופו העליון של המתלונן, נקל לשער כי סטייה קלה של המתלונן לכאן או לכאן, עלולה הייתה להוביל לחבלה קשה בהרבה. מעבר לפגיעה הגופנית שספג המתלונן, ברי כי הנזק הנפשי וההשפלה שנגרמו למתלונן כתוצאה ממעשי הנאשמים, ילוו אותו זמן רב לאחר מעשה התקיפה. יתרה מכך, עת בוחנים את הנזק שנגרם ממעשי הנאשמים, יש לזכור כי הוסב נזק לא מבוטל אף לרכבו של המתלונן.

יש לראות בחומרה רבה את העובדה, שחרף ניסיונות הנאשמים להציג עצמם כמי שאך חפצו לשוחח עם המתלונן ולברר עמו פרטים שונים, הרי שבפועל לא אפשרו הנאשמים למתלונן לדבר עמם אלא התרכזו בתקיפתו המתמשכת. האירוע שבנדון הנו דוגמא מובהקת להתנהלות בריונית ועבריינית, שאין בינה לבין שיח נורמטיבי ולא כלום. הנאשמים חפצו להתנקם במתלונן על הקשר שיצר עם הנאשמת, תוך שמעשיהם משקפים כפיה כוחנית של הנורמות המקובלות עליהם, על זולתם.

לא זו עם זו, לאחר הכאתו הראשונית של המתלונן ולאחר שהושחת רכבו, ניסה המתלונן להימלט מידי האדם הנוסף, ברם האחרון רדף אחריו ודקר אותו, מבלי שמי מהנאשמים עושה מעשה כלשהו על מנת למנוע את הדקירה בסכין. הנאשמים יכלו בכל שלב להחליט על הפסקת תקיפתו של המתלונן, ברם

בחרו לאורך זמן שלא לעשות כן. נפגע העבירה מצדו לא התגרה בנאשמים בזירת העבירה ולא ניסה לתקפם חזרה. נאשם 2 הגדיל לעשות בכך שלא היסס לתקוף את המתלונן במכת אגרוף, אף לאחר שהגיעה המשטרה למקום.

שיקול נוסף, הפועל לחובת הנאשם 1 והנאשמת, הנו העובדה שהם נקטו בשורת מעשים, אשר תכליתם שיבוש הליכי משפט ויצירת מצג כוזב, לפיו חטף המתלונן את הנאשמת וניסה לפגוע בה מינית. מעשים אלו פגעו לא רק במתלונן אלא נועדו להטעות את המשטרה וליצור הצדקה לכאורית לתקיפתה הברברית של החבורה את המתלונן. הנאשמת לא היססה לומר לשוטר שהמתלונן נגע בה וניסה להוריד את חולצתה, אף שלא עשה כן, וניסתה לתת משנה תוקף לדבריה, ע"י כך שצרכה ורצה לעבר המתלונן. מאידך, אעיר, שגם בעניין זה, פעלה הנאשמת בשטח, בתגובה להוראה שקבלה בנושא, מאחד מבני משפחתה.

לקולא אציין את העובדה, שמעשי הנאשמים לא הסבו למתלונן, כאמור, נזק גופני משמעותי או ארוך טווח. כן אוסיף, כי הנאשמים נמנעו מגרימת חבלה חמורה יותר למתלונן, בפרק הזמן שחלף עד הגעת המשטרה, אף שהמתלונן היה בידיהם ובשליטתם והייתה להם את היכולת הפיזית להסב לו פגיעה קשה בהרבה.

בנוגע לנאשם 1 אוסיף, כי שתי העבירות של הפרת ההוראה החוקית, בהן הורשע, אינן מצויות ברף החומרה העליון של העבירה בה מדובר, שכן לא בוצע במסגרתן מעשה עבירה נוסף או מעשה המסכן את שלום הציבור. עם זאת, אין מדובר בהפרות מינוריות במהותן, נוכח העובדה שהנאשם נתפש במרחק ניכר מן המקום בו היה אמור להימצא והפר את תנאי שחרורו פעמיים, ללא כל הצדקה נראית לעין.

טרם סיום פרק זה, אעיר כי לשיטת ההגנה, העובדה כי בין הסיבות שהובילו את הנאשמים לביצוע העבירה, מצוי הצורך להגן על "כבוד המשפחה", הנה נסיבה אותה יש לזקוף לזכות הנאשמים, בעת קביעת מתחם העונש ההולם. כפי שיובהר בסעיף הבא, שעניינו סקירת הפסיקה, אין בידי לקבל טענה זו ולשיטתי עסקינן בשיקול לחומרא.

זאת ועוד, נוכח הימנעות ההגנה מלהציג ראיות הנוגעות לפרטי הקשר בין הנאשמת למתלונן (כדוגמת פלט שיחות הטלפון), אף לאחר שמיעת ההוכחות בתיק זה, רב הנסתר על הגלוי, בכל הנוגע למהות הקשר שנוצר בין הנאשמת למתלונן ולפרטיו. בנסיבות אלו, אינני סבורה כי ניתן לראות בהתנהלות המתלונן מול הנאשמת, משום התנהגות המצדיקה, באופן כלשהו, את מעשיהם האלימים של הנאשמים.

9. בחינה של הפסיקה מלמדת כי נגזרים עונשי מאסר בפועל לתקופות משתנות, בגין העבירות בהן הורשעו הנאשמים 1 ו- 2, כאשר מדיניות הענישה משקפת את הצורך להילחם בתופעה המכונה "תת

תרבות הסכין" ואת הצורך להוקיע פתרון סכסוכים בדרך של נקיטת אלימות כלפי אדם וכלפי רכוש.

א. לשם המחשת המדיניות הכללית, ניתן להביא את דבריו של כב' השופט חשין, בע"פ 6689/96 **עבד ווזוזו נ' מ"י פ"ד נ(4) 413:**

" בתי המשפט שונים וחוזרים כי יש לשרש את תת-תרבות הסכין ביישובם של סכסוכים בין בני-אדם ואם עובר פלוני על לאו זה, חייב הוא שיישא בעונש הראוי. נעיצת סכין בגופו של הזולת יש לראותה כעבירה חמורה, והעונש הראוי עליה הוא עונש של מאסר, אלא בנסיבות יוצאות דופן. נעיצת סכין בגופו של הזולת, יודע אתה תחילתו של מעשה, איך יודע סופו של מעשה. ובתי המשפט, שומה עליהם לרתום עצמם לשירוש תופעה קשה זו".

ב. כפי שצוין קודם לכן, אין בידי לקבל את טענת ההגנה, לפיה העובדה שהצורך להגן על "כבוד המשפחה", הוא העומד בבסיס העבירות נשוא תיק זה, מהווה נסיבה לקולא, בקביעת מתחם העונש ההולם. עיון בפסיקה מצביע על היפוכם של דברים.

כך, למשל, קבע בית המשפט העליון בע"פ 8196/13 **פלוני נ' מ"י** (פורסם בנבו):

"בית משפט זה ציין לא אחת, כי "פשע בשל 'כבוד המשפחה' לא יינקה, וכי אין בנורמות שנשתרשו במגזר זה או אחר כדי להפחית מחומרתן" (ע"פ 5459/12 אבו טיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה א' לדברי השופט א' רובינשטיין (30.7.2013). ראו גם: ע"פ 6313/11 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 27 (1.12.2013)). המקרה שבפנינו מוכיח כי לעבירות מסוג זה יכולים ליפול קרבן לא רק נשים, אלא גם גברים, ובשני המקרים אין להשלים עמן" (סעיף 11 לפסק הדין, הדגשות שלי - ה.ר.ש).

בע"פ 10358/08 **אזברגה נ' מ"י** (פורסם בנבו), הדגיש בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

"לפני ההכרה בזכותו של הנאשם לתרבותו יש להגן על זכותו של הקורבן על חייו ועל שלמות גופו".

וכן:

"אשר על כן, כאשר נטען כי גילוי אלימות נעשה על רקע תרבותי, אין מקום ליתן לכך משמעות במסגרת הדין הפלילי, וזאת מכיוון ש"המשפט הפלילי מהווה את הגבול העליון של הסובלנות, אשר מעבר לו התחשבות וסובלנות כלפי תרבויות לא ליברליות ולא סובלניות אינן בגדר הרצוי" (רבין

וואקי, עמ' 613). אסור לתת לגישה הרב תרבותית לגבור על ערכים ליברלים בסיסים, ואין מקום לשמר ערכים שאינם הולמים זכויות אדם בסיסיות ובראשם את קדושת החיים ושלמות הגוף" (סעיף 8 לפסק הדין).

בע"פ 6555/12 נאסר פיראס נ' מ"י (פורסם בנבו), דן בית המשפט העליון באירוע אלימות, אשר רקעו דומה ביותר לרקע העומד בבסיס האירוע נשוא כתב האישום. דובר בשני נאשמים, אשר הודו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק) בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק, ובעבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודו הנאשמים, חשד אחד הנאשמים כי אחותו (להלן: המתלוננת) מקיימת קשר עם בחור באמצעות הטלפון והאינטרנט. ביום 4.2.12 נכנס אותו נאשם לחדרה של המתלוננת והחל לחטט בטלפון הנייד שלה ובמחשבה האישי ושבר אותם. כשהמתלוננת ניגשה לחדרה ושאלה אותו לפרש מעשיו החל להכותה באגרופים בכל חלקי גופה ובבעיטות בגבה. קרוב משפחה נוסף הצטרף להכאת המתלוננת, והשניים אף איימו עליה כי יהרגו אותה. המתלוננת פונתה כתוצאה מהתקיפה לבית החולים. בית המשפט המחוזי גזר את דינם של הנאשמים ל-15 ול-12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרם. לא למותר לציין, כי שני הנאשמים היו נעדרים עבר פלילי, הודו באשמות המיוחסות ללא ניהול הוכחות ונתנה לגביהם המלצה חיובית של שרות המבחן.

בית המשפט העליון אישר את עונשם של הנאשמים, בקבעו כדלקמן:

"ואם בכך לא די הרי שיש להוסיף את המניע למעשים אלו שהינו תקיפה על רקע "כבוד המשפחה", הקשר הטלפוני שקיימה המתלוננת, לסברת המערערים, עם בחור כלשהו. תופעה חמורה זו של אלימות המופנית לרוב כלפי נשים, שגם כך מהוות צד חלש במשפחות אלו, ראויה לכל גינוי והוקעה. "אין שום דרך לקבל מנהג תרבותי הנוקט דרך של אלימות קשה. יש להילחם מלחמת חורמה במנהגים אלימים מעין אלו. אנו מחויבים לשמור על אמות מידה מוסריות בסיסיות, ובראשן קדושת החיים ושלמות הגוף" (ע"פ 6327/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (16.3.10)). הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות פלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדין גם בהיבט הגמול ובעיקר בהיבט ההרתעה. בית המשפט אינו יכול להסתפק במילים בלבד, אלא מחויב לגבות מילים אלו בעונשים ממשיים ומרתיעים. המלצת שירות המבחן אף היא מקבלת משקל מוגבל באשר היא מבטאת את השיקול השיקומי, אשר מחוויר מעט לצד השיקולים ההרתעתיים המתחייבים בעבירות אלו.

עוד יש להדגיש כי עבירות מסוג זה אינן מאופיינות בביצוע על ידי גורמים עבריינים, אלא דווקא בבני משפחה שלעיתים קרובות הינם אנשים נורמטיביים ושומרי חוק, עד אשר מגיעה סיטואציה המחייבת הגנה על "כבוד משפחתם". לפיכך, העדר עבר פלילי אינו יכול להיות שיקול מכריע לצורך הקלה בעונשם. עלינו כבית משפט להגן על המתלוננת ועל מתלוננות שכמותה באמצעות העברת מסר חד משמעי כי מעשי אלימות בכלל, וממניעים אלו בפרט, יתקלו בענישה מחמירה של בית המשפט"

(הדגשות שלי - ה.ר.ש).

נדמה כי הדברים מדברים בעד עצמם ויפים, בכל הכבוד, אף לענייננו.

בת"פ (י-ם) 27377-05-14 מ"י נ' אלמוני (פורסם בנבו), נדון עניינם של נאשמים, אשר הורשעו בתום שמיעת הוכחות, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושל איומים. דובר בשני אחים אשר תקפו את אחותם ואיימו עליה, באופן שנגרמו לה שטפי דם בארובת העין, חתך במצח ומספר חבלות בגב, בצוואר וברגל. הרקע לתקיפה היה העובדה שהמתלוננת נסעה במכונית עם גבר זר.

בית המשפט דחה טענת ההגנה, לפיה הרקע לביצוע העבירות מהווה נסיבה לקולא, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל. נגזר על הנאשמים עונש של 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, כאשר לגבי אחד מהם הופעל בנוסף עונש מאסר מותנה.

ג. לשם המחשת רמת הענישה, הנוגעת לעבירות של פציעה כשהעבריין מזויין, ניתן להפנות גם לדוגמאות הבאות;

בת"פ 10016-07-12 מדינת ישראל נגד י.ב. (פורסם בנבו), נדון נאשם ל-12 חודשי מאסר בפועל, בגין פציעה באמצעות בקבוק זכוכית שבור, במרפק יד שמאל, אשר הצריכה תפירה כירורגית ובוצעה ללא מניע נראה לעין. נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא מאסר שמשכו בין 10 חודשים לבין 30 חודשים.

בת"פ (שלום פ"ת) 3457-06-13 מדינת ישראל נ' יודיב, נדון נאשם ל-15 חודשי מאסר בפועל בגין פציעה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין והיזק לרכוש במזיד. דובר בפציעה בצווארו של המתלונן, אשר גרמה לו לחתך עמוק. נקבע מתחם ענישה בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-30 חודשים, תוך סקירת פסיקה נרחבת בנושא.

ד. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הפרת הוראה חוקית, נעה בין מאסר מותנה לבין מאסר לתקופה קצרה. הנסיבות המתוות את מתחם הענישה בעבירה של הפרת הוראה חוקית כרוכות במהותן של הצו שהופר, במטרת הצו ובשאלה כלום נלווה להפרת הצו ביצוע עבירה נוספת (ראו למשל **ת"פ (שלום אילת) 8665-09-12 מדינת ישראל נ' חרובי**, פורסם בנבו).

10. העבירות בהן הורשעו הנאשמים בתיק העיקרי מהוות, מבחינה עניינית, אירוע אחד, ולפיכך ייקבע

מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק. במסגרת מתחם זה, יינטלו בחשבון מספר העבירות, הזיקה ביניהן וחומרת מכלול המעשים.

בגין העבירות בהן הורשע הנאשם 1, במסגרת תיקי הצירוף, ייקבע מתחם עונש הולם נפרד.

11. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות הקשורות למעשי העבירה ולמידת אשם של הנאשמים, לרבות הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הרווחת, סבורני כי מתחם העונש ההולם, בנוגע לעבירות בהן הורשעו הנאשמים 1 ו- 2 נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

מתחם העונש ההולם, בנוגע לעבירות בהן הורשעה הנאשמת, הנו החל ממאסר מותנה ועד לתקופת מאסר קצרה, אשר יכול ותרוצה בדרך של עבודות שרות.

מתחם העונש ההולם בנוגע לעבירות הפרת ההוראה החוקית, בהן הורשע הנאשם 1, נע בין מאסר מותנה לבין מאסר לתקופה קצרה.

12. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם, לחומרה או לקולא.

13. בתוך מתחם העונש ההולם, על ביהמ"ש לגזור את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40יא לחוק. במסגרת זו, הבאתי בחשבון שיקולי את הנסיבות הבאות:

נאשם 1:

א. הנאשם יליד 1971 ואין לחובתו הרשעות קודמות ממן העניין. הנאשם לא ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל וברי כי הטלת עונש של מאסר בפועל תכביד עליו ועל בני משפחתו. עם זאת, יצוין, כי לאחר הגשת כתב האישום, נשוא התיק דנן, ביצע הנאשם שתי עבירות נוספות של הפרת הוראה חוקית, באופן שאינו מתיישב עם היות הנאשם אדם מכבד חוק.

ב. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ובחר לנהל משפט הוכחות. בתום משפט ההוכחות, זוכה הנאשם מאחת העבירות שיוחסו לו. כפירת הנאשם באשמה וניהול ההוכחות לא יזקפו אמנם לחובת הנאשם, ברם הנאשם לא זכאי להקלה, הניתנת דרך קבע, לנאשמים הבוחרים להודות באשמה, תוך חיסכון בזמן השיפוטי ובזמנם של עדי התביעה.

ג. הנאשם שהה במעצר בית, בגין העבירות נשוא תיק זה, במשך תקופה מהותית.

נאשם 2:

א. הנאשם יליד 1982, נשוי לבתו של הנאשם 1. לחובת הנאשם עבר פלילי מהותי, לרבות הרשעה בעבירות סמים, בעבירה של חבלה כשהעבריין מזויין, בעבירות של תקיפה, בעבירה של תקיפת שוטר, בעבירה של איומים ובעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה. הנאשם ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל והרשעתו האחרונה, הכוללת בחובה הרשעה בעבירות סמים, תקיפה ואיומים, הנה מתאריך 10/5/10. עברו של הנאשם מעיד עליו כי הנו אדם אלים, אשר אינו מהסס לתקוף את זולתו באמצעות נשק קר.

ב. הנאשם שהה במעצר בית, בגין העבירות נשוא תיק זה, במשך תקופה של כ-18 חודשים.

ג. הנאשם נשוי ואב לילדים קטנים ומכאן כי הטלת עונש של מאסר בפועל תהא בעלת השפעה שלילית עליו ועל משפחתו.

ד. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ובחר לנהל משפט הוכחות. בתום משפט ההוכחות, זוכה הנאשם מאחת העבירות שיוחסו לו. כפירת הנאשם באשמה וניהול ההוכחות לא ייזקפו אמנם לחובת הנאשם, ברם הנאשם לא זכאי להקלה, הניתנת דרך קבע, לנאשמים הבוחרים להודות באשמה, תוך חיסכון בזמן השיפוטי ובזמנם של עדי התביעה.

ה. ב"כ הנאשם ביקש בישיבה שנתקיימה בתאריך 18/3/15, להגיש תוך שבוע לבית המשפט, מסמך נוסף מהמשטרה, העשוי לשמש לזכותו של הנאשם. מכתב כאמור לא הוגש לתיק בית המשפט ולפיכך לא ניתן ליחס לטיעון בעניין זה, משקל של ממש.

נאשמת 3:

א. הנאשמת הנה ילידת 15/1/92, נטולת עבר פלילי. ניתן לקוות שהמעשים אותם בצעה במסגרת האירוע נשוא כתב האישום אינם מעידים על התנהלותה דרך קבע והנם תוצר הנסיבות שנוצרו ע"י בני משפחתה.

ב. נסיבות חייה של הנאשמת, לרבות העובדה ש"נתפשה" ע"י בני משפחתה כמי שמנהלת קשר טלפוני אסור עם גבר זר, חרף אירוסיה לאדם אחר, היו בעלות השפעה על ביצוע העבירות, כמבואר מעלה. המצב המורכב אליו נקלעה הנאשמת, שלא בטובתה, ייזקף לזכות הנאשמת

בגזירת דינה.

- ג. בעקבות האירוע נשוא כתב האישום, היה על הנאשמת להתמודד עם הטלת האשמה, הנוגעת להתרחשויות, על כתפיה, מצד בני משפחתה, הרואים בה את הסיבה להסתבכותם.
- ד. הנאשמת עובדת, לטענתה, בבית חולים שיקומי "קריית שלמה", והטלת עונש של מאסר, ולו בדרך של עבודות שרות, תקטע את העסקתה במקום ותהיה בעלת השפעה שלילית על המשך חייה והתנהלותה מול המשפחה.
- ה. הנאשמת לא נטלה אחריות על מעשיה ובחרה לנהל משפט הוכחות. כפירת הנאשמת באשמה וניהול ההוכחות לא יזקפו אמנם לחובת הנאשמת, ברם הנאשמת לא זכאית להקלה, הניתנת דרך קבע, לנאשמים הבוחרים להודות באשמה, תוך חיסכון בזמן השיפוטי ובזמנם של עדי התביעה.

לגבי כל הנאשמים:

עיינתי בגזר הדין, אשר ניתן בעניינו של מ., בנו של הנאשם 1, שהיה קטין בעת ביצוע העבירות (ת"פ 17730-01-13 בית משפט לנוער נתניה). הקטין הורשע והוטל עליו עונש של מאסר מותנה, פיצוי למתלונן, קנס וצו פיקוח לתקופה של 9 חודשים. עונשו של הקטין יילקח בחשבון בעת גזירת דינם של הנאשמים, ברם אין בו כדי להוות גורם מכריע בהקשר זה. זאת, מכיוון שברי כי השיקולים הנוגעים לענישתם של קטינים שונים במהותם מאלו המאפיינים ענישתם של נאשמים בגירים. אזכיר לדוגמא את העובדה שתיקון 113 לחוק העונשין לא הוחל בצורה ישירה על ענישתם של קטינים לפי חוק הנוער (ענישה, שפיטה ודרכי טיפול). לא זו עם זו, מנסיבות האירוע נשוא כתב האישום, ברור לחלוטין כי הקטין היה עושה דברם של הנאשמים 1 ו- 2, בדגש על הנאשם 1, ועובדה זו נזקפה לזכותו בצורה משמעותית בעת גזירת הדין. כך, קבע בית המשפט לנוער, בעניינו של הקטין:

"בנסיבות רגילות, היה ראוי מעשה שכזה למאסר מאחורי סורג ובריה, אולם עובדת היותו של הנאשם קטין מחייבת גישה שונה ובחינה של דרכים טיפוליות... **זאת ועוד, קשה יהיה לשקול את מצבו של הקטין בעת ביצוע המעשים מבלי להביא בחשבון את העובדה ש"גויס" למעשה ע"י אביו, באופן שייתכן והיה בו כדי לאיין את יכולת התנגדותו**" (ע' 24 לפ', הדגשות שלי - ה.ר.ש).

במילים אחרות, הנאשמים, שהנם אנשים בוגרים, אשר היו נותני הטון והרוח החיה מאחורי קשירת הקשר והמעשים אשר בוצעו לשם קידומו, אינם יכולים לצפות כי עונשם יהא דומה במידה ניכרת

לעונשו של הקטין, אשר פעל בהתאם לרצונו ולציוויו של הנאשם 1, ואשר הרצון לשקמו היווה את השיקול המכריע בגזר הדין שניתן בעניינו.

14. נוכח מכלול השיקולים והנתונים המפורטים לעיל, ייגזר עונשו של הנאשם 1 ברף האמצעי-נמוך של מתחם העונש ההולם, בעוד שעל הנאשם 2, יוטל עונש המצוי סמוך לאמצע המתחם האמור, וזאת בעיקר בשים לב לעברו הפלילי של נאשם 2 ולעובדה שהורשע בשותפות לשני מעשי הדקירה שבוצעו במתלונן. עונשה של הנאשמת ייגזר ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם בעניינה. מצאתי מקום להטיל על הנאשם 1 קנס, הגבוה מזה שיוטל על שותפיו, נוכח הרשעתו בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית.

15. **נוכח האמור עד כה, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:**

על הנאשם 1:

- א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירת אלימות שהיא פשע, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. 5 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירת אלימות שהיא עוון, לרבות עבירת איומים או עבירת אלימות נגד רכוש, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. 3 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירה של הפרת הוראה חוקית, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ה. פיצוי למתלונן בסך של 1500 ₪, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1/6/15.
- ו. קנס בסך של 3000 ₪ או מאסר של חודש תחתיו; הקנס ישולם עד ליום 1/7/15.

על הנאשם 2:

- א. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירת אלימות שהיא פשע, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירת אלימות שהיא עוון, לרבות עבירת איומים או עבירת אלימות נגד רכוש, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. פיצוי למתלונן בסך של 1500 ₪, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1/6/15.
- ה. קנס בסך של 2000 ₪ או מאסר של חודש תחתיו; הקנס ישולם עד ליום 1/7/15.

על הנאשמת 3:

- א. 4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור על העבירות בהן הורשעה או על כל עבירת אלימות, במשך שלוש שנים מהיום.
- ב. פיצוי למתלונן בסך של 1000 ₪, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1/6/15.
- ג. קנס בסך של 1500 ₪ או מאסר של חודש תחתיו; הקנס ישולם עד ליום 1/7/15.

ב"כ המאשימה ידאג לעדכן את המתלונן בדבר הפיצוי שנפסק לזכותו.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי מרכז

ניתנה והודעה היום ב' אייר תשע"ה, 21/04/2015 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 16

החלטה

הנאשמים עותרים לעכב את ביצוע עונש המאסר בעניינם, נוכח כוונתם להגיש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

לאחר שנתתי דעתי לקריטריונים המנויים בהלכת שוורץ, ובשים לב לכך שעסקינן בנאשמים שככלל התייצבו לשיבות הלא מעטות שהתקיימו בתיק זה, סבורני כי יש מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר על מנת לאפשר לנאשמים שקילת הגשת ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

יחד עם זאת, בשלב זה לא קיימת עוד חזקת חפות וקיים עונש מאסר בפועל אליו אמורים הנאשמים להתייצב, דבר המחייב החמרה מסוימת בתנאי שחרורם של הנאשמים.

נוכח האמור עד כה, אני מורה כי הנאשמים 1, 2 יתייצבו למאסרם בתאריך 2.6.15 בבית המעצר הדירים עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, שברשותם תעודת זהות. על הנאשמים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם עם ענף אבחון ומיזן של שב"ס, טל' 089787377, 089787336.

כמו כן, ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ בעניינם של הנאשמים 1, 2.

יתר תנאי השחרור שנקבעו בעניין נאשמים אלו יעמדו בתוקפם עד להתייצבות הנאשמים לריצוי מאסרם או עד למתן החלטה אחרת.

ניתנה והודעה היום ב' אייר תשע"ה, 21/04/2015 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט, שופטת

הוקלדעלידיגליוקסלר